

Z obsahu:

Zásady dobrého vladaře
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
29. dubna 2003
- strana 2 -

**Bůh volá člověka
k milosrdenství**
Jan Grzegorzcyk
- strana 4 -

Bratr Tomáš z Olery
Památka na laického
bratra kapucína
z 16. století je stále živá
- strana 6 -

**Jsem zde, abych tě
zachránil (Jer 1,8)**
Osobní svědectví
Ondřeje Rothärmela
- strana 8 -

Naděje
Marcel Farin
- strana 9 -

Potřebujeme nové otce
Jakou odpovědnost
musí otcové ve svých
rodinách převzít?
- strana 10 -

**Mraky středověku -
světlo osvícenství?**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 11 -

Buddhismus bez závoje
- strana 12 -

**Matka Boží v arménské
duchovní poezii**
- strana 13 -

Obtíže zimní doby, kdy dni jsou krátké a noci dlouhé a mrazivé, bychom snášeli jistě hůře, kdyby nás stále neprovázela nadějná vyhlídka, že se opět dočkáme nového jara. Když pak jaro nastane se vši svou kvetoucí svěžestí, nevzpomínáme na obtíže, které jsem museli překonávat. Opět prožíváme skutečnost, že slunce, ačkoliv se dočasně jevílo tak skoupé, nic neztratilo na své životodárné síle. Čím více na nás doléhaly svízele zimních měsíců, tím více se pak těšíme z radostných jarních dnů. Obtížná období prožíváme snáze díky naději: odůvodněně očekávání, že opět přijdou radostné dny, nám pomáhá, abychom neklesali na mysl.

Tato odvěká zkušenost lidstva poznamenávala od pradávna i náboženské citění a přesvědčení a poznamenala i křesťanský koloběh církevního roku, který nám dává opakovaně prožívat všechno to, co je pro nás bezpečnou oporou právě křesťanské naděje.

Křesťanskou naději potřebujeme stále žít a posilovat, protože i v duchovní oblasti se dostávají kromě vlahých i mrazivá období, která poznamenávají život jednotlivců i lidských společenství a která by bez opravdové naděje byla někdy k neunesení. Skutečnými posly a přímo vzorovými ukázkami duchovního jara i v mrazivém prostředí hříchu a temna jsou pro nás světlé postavy světců, kteří jsou přímo živým dokladem nejen toho, že stále svítí a hřeje Slunce života, ale i toho, že se na toto Slunce nedá čekat pasivně jako v zimě na jaro, ale že je možno a také nutno mu vyjít vstříc a otevřít své srdce. Jarní teplo z těchto Bohu blízkých osob vyzařuje tak intenzivně, že to pocítují nejen jejich současníci, ale často mnohé další generace.

V čem je tajemství jejich povzbuzujícího a kypícího duchovního života? V tom, že byli a zůstávali tím, k čemu byli stvořeni: živou a plodnou ratolestí na jediném a pravém živém vinném Kmeni. To je pro nás povzbuzením i napomenutím. Být takovou živou a plodnou větví totiž není něco fakultativního, co si můžeme vybrat jako nějaký program navíc, nýbrž patří to k samé naší podstatě, tak jak ji chtěl mít náš Stvořitel. Bez této živé příslušnosti k němu nejsme už něco normálního nebo snad průměrného, ale suchou ratolestí, která nejen že nerodí, ale přímo zavazí, škodí a přechovává nebezpečné škůdce.

Obdivuhodný zázrak Boží slitovnosti se pak projevuje v tom, že nebeský Vinař nechce zatratit ani uschlé ratolesti. Jak s nimi naloží? Své Milosrdenství (= všemohoucí dobrotivost) nám Bůh nezjevuje proto, aby nám řekl, že změnil svůj postoj, že už to nevadí, že jsme jen suché větve, ale oznamuje nám něco mnohem většího, co je

Pokračování na str. 15

Zásady dobrého vladaře

Po dvou katechezích věnovaných významu velikonočních obřadů vracíme se v našich úvahách k liturgii chval. Ta nám pro úterý druhého týdne předkládá žalm 100, který jsme právě vyslechli.

Je to meditace, která líčí portrét ideálního člověka politiky, jehož životním vzorem by mělo být božské působení při řízení světa: působení vedené dokonalou jednotou mravní a energickou angažovaností proti nespravedlnostem. Takový text se nám předkládá jako program pro věřícího, který začíná svůj pracovní den a své styky s bližním. Je to program *lásky a spravedlnosti* (srov. v. 1), který je vysloven ve dvou morálních rovinách.

Žádoucí ctnosti veřejného života

První se nazývá *cesta bezúhonná* a zaměřuje se na chválu takových osobních životních rozhodnutí, která jsou učiněna v *nevinnosti srdce*, tzn. podle dokonale správného svědomí (srov. v. 2).

Na jedné straně se kladně hovoří o velkých mravních ctnostech, které prosvětlují *dům*, tzn. rodinu spravedlivého (srov. v. 2): moudrost, která pomáhá správně chápat a usuzovat; nevinnost, která je čistotou srdce a života; a konečně neporušenost svědomí, která nesnáší kompromisy se zlem.

Boj proti neřestem

Na druhé straně žalmista uvádí úkol negativní. Jedná se o boj proti každé formě ničemnosti a nespravedlnosti, tak aby držel daleko od vlastního domu a od vlastních rozhodnutí každou zvrácenost mravního řádu (srov. v. 3-4).

Jak píše sv. Bazil, velký Otec východní církve, ve svém díle *Křest*, „smýšlení toho, kdo je spojen s Kristem a je mu podobný ve smrti, nesmí narušit ani na okamžik zalíbení, které poskvřňuje smýšlení“ (*Opere ascetiche*, Turín 1980, s. 548).

Druhá rovina je rozvinuta v závěrečné části žalmu (srov. v. 5-8) a definuje důležitost vloh typicky veřejných a sociálních. I v tomto případě jsou uvedeny podstatné body života, který se snaží zahrnout zlo s přísností a rozhodností.

Především je to boj proti pomluvě a tajnému donášení, základní úkol ve společnosti tradičně ústní, která přikládá zvláštní význam funkci mluveného slova v mezilidských vztazích. Král, který vykonává také funkci soudce, ohlašuje, že v tomto boji použije největší přísnosti: dá zahynout

tomu, kdo pomlouvá (srov. v. 5). Dále se odmítá každá zpupnost a pýcha, odmítá se společnost a rada toho, kdo používá podvod a lež. Nakonec král prohlašuje, jakým způsobem si chce vybrat své „služebníky“ (srov. v. 6), tzn. své ministry. Postará se, aby je vybral mezi *věrnými v zemi*. Chce se obklopit lidem bezúhonným a odmítnout styk s tím, *kdo jedná lstivě* (srov. v. 7).

Poslední verš žalmu je obzvláště energický. Může vyvolat u křesťanského čtenáře rozpaky, protože ohlašuje záhubu: *Denně chci hubit všechny bezbožníky v zemi, abych vyplenil z Hospodinova města všechny pachatele nepravosti* (v. 8). Je proto důležité připomenout si jednu věc: ten, kdo takto mluví, není jakýkoliv jednotlivec, ale král, nejvyšší zodpovědný za spravedlnost v zemi. Touto frází vyjadřuje v nadsázce úkol nesmiřitelného boje proti kriminalitě, závazný úkol, který s ním sdílí všichni, kdo nesou odpovědnost za veřejné záležitosti.

Výzva k důsledné sebekázni

Je nesporné, že tento úkol vykonavatele se netýká každého občana! Proto pokud jednotliví věřící chtějí uplatnit frázi žalmu sami na sobě, musejí to dělat analogickým způsobem, tak, že se rozhodnou každé ráno vymýt ze svého srdce a svého chování plevel korupce a násilí, zvrácenosti, podlosti a všech forem egoismu a nespravedlnosti.

Uzavřeme svou úvahu tím, že se opět vrátíme ke vstupnímu verši žalmu: *O lásce a spravedlnosti chci zpívat...* (v. 1). Jeden starý křesťanský spisovatel, Eusebius z Cesareje, ve svých *Komentářích* k žalmům zdůrazňuje prvenství lásky nad jinak nezbytnou spravedlností: „Budu opěvovat tvé milosrdenství a tvůj soud a ukazovat způsob, který ti je vlastní: nikoliv napřed soudit a pak mít slitovnost, nýbrž napřed mít slitovnost a pak soudit a vynášet výroky s velkodušností a s milosrdenstvím.“

Z toho důvodu já sám, když projevuji milosrdenství a spravedlnost vůči bližnímu, odvažuji se zpívat o tobě žalmy. Vědom si tedy toho, co je třeba dělat, zachovávám své cesty neposkvřněné a neporušené v přesvědčení, že tímto způsobem ti bude milý můj zpěv žalmů skrze dobré skutky.“ (PG 23, 1241)

L'Osservatore Romano 1. května 2003
Mezititulky redakce Světla

Božský život

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Beze mne nemůžete nic činit

Dříve než se připojíš k Ježíšově družině, která kráčí tichou nocí z Večeřadla směrem ke Getsemanské zahradě, připomeň si, co se všechno krátce předtím událo. Ježíš se svými nejen povečeřel velikonočního beránka, ale také jim umyl nohy a dal jim sám sebe za pokrm. Vyvolil si je za své první kněze. To, co nyní spolu s nimi uslyšíš cestou na Pánovo oblíbené místo, je obrazným výkladem hlubokého smyslu všeho toho, čeho byli právě účastníky.

Napadá tě otázka, proč jim toto vysvětlení nepředložil raději předem? Protože k jeho pochopení potřebují nejen Ježíšovo slovo, ale především jeho milost. A právě ta v nich po první eucharistické hostině, třebaže zatím myslí ani srdcem nepochopené, přebývá v nebyvale hojné míře. Jedno s druhým tajemně souvisí: Pánova slova připravují cestu milostí, jeho milost připravuje cestu jeho slovům. Jedno bez druhého je neúplné.

Jeho zvláštní podobností je vlastně doplňujícím vyvrcholením toho, co oznámil zástupům již po prvním rozmnožení chleba. Tehdy Pán mluvil o nezbytnosti vnitřního života, ale našel i mezi svými pramálo pochopení. A přece se jeho Srdce stravuje touhou prožívat s každým člověkem dosud nikdy neslýchané společenství. Nejrady by o tom promlouval ke všem lidem, ale jak ukazuje zkušenost, bude to trvat dlouho, než najde pro toto tajemství své lásky víc než jen pouhé přijetí. Začíná proto od svých nejdůvěrnějších přátel. Pros jeho Svatého Ducha, aby i tebe otevřel jeho božským slovům.

Cesta vede mezi vinicemi. Ve svitu úplňku je možno pozorovat dlouhé řady vinných keřů, připravených přinést novou úrodu. U ohrad vidíš hromady suchých ratolestí, které vinař starostlivě ořezal. Čekají již jen na spálení.

Můj Otec je vinař. Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce. Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás...

Takto nikdy žádný prorok ani mistr nepromlouval ke svým učedníkům. To, co slyšíš z Ježíšových úst, dává všemu jeho dosavadnímu hlásání nový, mnohem hlubší smysl a nekonečný rozměr. Boží Syn nepřišel, aby hlásal pouhou moudrost a mravní zásady. Přišel tě především pozvat, abys byl živoucí součástí božského organismu, který má přinášet všem lidem ovoce vykoupění.

Uvažuj ve vděčném úžasu, jaké ti Bůh nabízí vyznamenání: chceš-li, můžeš být plodnou rato-

lestí, která žije nikoliv svým, ale přímo božským životem, a může proto přinášet božské ovoce. Budeš-li svému Pánu plně k dispozici, budou na tobě dozrávat plody nekonečné Boží lásky, na které tolik čeká vyhladovělý a žiznivý svět, takže *chudí se najedí do sytosti*⁽¹⁾.

Toto životní spojení nabývá nečekaný a důvěrný charakter, který se proměňuje ve vzájemné pronikání: máš žít ty v Ježíši a Ježíš v tobě. Teprve ve světle této skutečnosti můžeš správně pochopit všechno to, čemu Ježíš dosud celá tři léta učil. Ježíš nás přišel pozvat, abychom žili s ním a v něm božským životem. To je pravý smysl všech jeho přikázání. Tajemství dokonalého vnitřního spojení s Bohem spočívá v úplné proměně života, aby přímo v tobě **zůstala jeho slova**: *Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm*. Ježíšovo učení není soubor pouček a mravních zásad, které mistr svěřuje svým žákům, aby se jimi řídili. Ježíšovo učení přesahuje nekonečně všechna náboženství a všechny duchovní školy. Je to uvedení do velkého tajemství, jak **žít s Bohem a v Bohu**. Nyní vidíš, jak zdeformované a daleko od skutečnosti jsou všechny představy Boha, podle kterých omezuje člověka svými příkazy a zákazy a jen z dálky slídí po jeho přestupcích, aby ho pak za ně trestal.

Když však žiješ božským životem v Bohu, nejsi ponechán sám sobě, ale jsi předmětem jeho nejstarostlivější péče. Souhlasíš-li, abys byl dobrou a plodnou ratolestí, potřebuješ také Otcův očištný nůž. Ale není důvodu, aby ses ho bál. Přibližuje se a zasahuje jen proto, aby ti pomohl. Je to nůž nejvyšší lásky, který odstraňuje jen to, co překáží, abys přinášel dobré ovoce. Neďivej se proto na jeho ostří, ale na ruku, která ho vede. Je to ruka nejmoudřejšího a nejdobrotivějšího Vinaře, který má jediný zájem, aby jeho ratolest co nejvíce přispěla k slávě vinného Kmene. Vždyť tím Kmenem je sám jeho Syn. I ty odumřelé ratolesti, které jsou určeny *do ohně*, odřezává jen z lásky ke Kmeni a jeho údům, které v něm a s ním zůstávají živé, aby mohly přinášet dobré ovoce.

Nebyla by to nejvyšší troufalost, kdybys chtěl sám přinášet „své ovoce“? K čemu by byly ty zatrpklé a sevrklé plody lidské samolibosti? Skutečně chutné a požehnané hrozny nejsou tvým dílem, ale pocházejí z Kmene, který je zakořeněn v Otcí. Smyslem této božské symbiózy Vinař – Kmen – ratolesti je oslava Otce. V takto dokonalém splynutí Boží a tvé vůle pak ani nemůžeš chtít nic, co by nechtěl Bůh. *Tak můžeš prosit, oč chceš, a stane se ti*. Pros především o to nejdůležitější: *Abys se před ním sklonila všechna pokolení a hlásala jeho spravedlnost: Tu učinil Pán*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 22; ⁽²⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 9,26–31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, chtěl navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a smělé vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s židy mluvícími řecky a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Cesareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. V té době měla církev pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

2. čtení – 1 Jan 3,18–24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vycítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milování, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium – Jan 15,1–8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čisti tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně – a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponešete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

Bůh volá člověka k milosrdenství

Příjemci „špatných zpráv“

„...Nenávist k hříšným se stává vedoucí myšlenkou mnoha lidí, možná celé generace, která se nedokáže smířit s průmírou všeobecné bestiality. Zdá se nám, že nenávist ke zlému člověku musí být proto silnější a větší než zlo, aby toto zlo padlo zkroušené a přemožené. Budí v nás obavy myšlenka, že stále málo nenávidíme, že potenciál naší nenávisti vůči luciferům je ničím ve srovnání s množstvím zla, které rozpoutal antikrist. V takových chvílích jsme ochotni prosit Boha o oheň nenávisti, jako by to byla nejvyšší milost. Jaká je to příšerná doba, kdy důstojností člověka je nenávist!“ – takto psal již na konci poslední války Roman Brandstaetter. „Zlého člověka není možno nenávidět. Je ho třeba léčit jako malomocného,“ dodával.

Ta slova nic neztratila na svém významu. Co se změnilo od doby, kdy byla napsána? Zločinná lidská fantazie neskončila současně s Osvětami. Každý den ji zakoušíme, jen jsme zdokonalili techniku, jak o ní informovat. Pozorujeme v přímých přenosech, jak se vraždí svět, člověk i příroda. Místo abychom se sytili evangeliem, „Dobrou novinou“, vyhledáváme u televizoru, abychom přijali v televizních novinách každodenní porci „zlé noviny“. S každým obrazem, který vidíme, s každou informací, kterou slyšíme, ztrácíme naději, že Bůh je Pánem stvoření. To přece není možné, aby Bůh ještě viděl, že „všechno, co stvořil, je dobré“.

Takové smýšlení ovládne člověka, jestliže se neotevře pravdě o milosrdenství. Jestliže neuslyší to, co řekl Pán sestře Faustyně: *Řekni, že milosrdenství je největší Boží vlastnost. Všechna díla*

mých rukou jsou korunována milosrdenstvím.

Bez tohoto tajemství člověk hyne.

Milosrdenství existovalo od počátku světa. Lidské příběhy popisované v Bibli jsou plné milosrdenství, jak ten o Josefu, který odpouští svým bratrům, tak ten o marnotratném synu či nakonec ten nejdůležitější o příchodu Božího Syna na svět a vykoupění člověka. To všechno bylo, a přece čas od času musí Bůh připomínat člověku pravdu o Milosrdenství, protože člověk ztrácí paměť a bez vědomí této Boží záležitosti hyne.

Když Jan Pavel II. prohlašoval sestru Faustynu v roce 1993 blahoslavenou, řekl: „...tvoje kázání o Božím Milosrdenství se zrodilo jakoby v předvečer velké pohromy 2. světové války.“ Je to neuvěřitelné, jak rychle se to všechno v oné době rozvíje-

tryskly z nitra mého milosrdenství tehdy, když moje umírající Srdce bylo na kříži otevřeno kopím. Ty paprsky ochraňují duši před hněvem mého Otce. Štasten, kdo bude žít v jejich stínu.

Pro mnohé bylo Boží Milosrdenství jedinou nadějí v dobách trápení. Ty naděje byly někdy přehnané. Lidé si na šaty přišivali odznaky s Milosrdným Ježíšem a věřili, že je uchrání od každého neštěstí. Věšeli obrazy Milosrdenství na dveře svých domů, aby zlo nemohlo vstoupit pod jejich střechu. Takový někdy až magický přístup ke kultu milosrdenství a mnoho dalších důvodů způsobilo, že Kongregace v roce 1958 zakázala šířit poselství sestry Faustyny a prohlásila, že její zjevení nemají nadpřirozený původ. Tento kult byl oficiálně zakázán po dobu 20 let. Kdo ví, jak dlouho by tento zákaz trval, kdyby se v této záleži-

vychází z hlubin lidského utrpení volání po milosrdenství. Tam, kde panuje nenávist a chuť k odvetě, kde válka přináší bolest a smrt nevinných, je třeba milosti milosrdenství, které utišuje lidské mysli i srdce a rodí pokoj,“ řekl 17. srpna 2002.

Pohoršení milosrdenstvím

Milosrdenství – z latinského *miseris - cor - dare* znamená totiž, co dát srdce potřebným nebo těm, kteří jsou v nouzi. Obvykle jsme ochotni otevřít své srdce, ale těm, kteří to zasluhují, protože trpí nevinně. Pán Ježíš řekl Faustyně, že to znamená něco více. *Že jeho milosrdenství nemá hranic a že čím větší je hříšník, tím větší má právo na milosrdenství.* Jedním slovem, je třeba projevit milosrdné srdce zločinci, zloději, podvodníkovi... Seznam je nekonečný. Každý den nové události překračují hranice naší milosrdné obrazovnosti. Normální reakcí člověka na zlo a křivdu je směřování k zajištění spravedlnosti. Za každou cenu. Znamé rčení říká: „Ať zhyne svět, jen když bude zadostiučiněno spravedlnosti.“ I zbožným lidem se někdy zdá, že milují Pána Boha tím více, čím více nenávidí hříšníky. Kdysi vyprávěl benediktin otec Karel Meisner o obrácení Rudolfa Hesse, velitele Osvětlení. Po promluvě přišla za ním jedna paní a řekla: „Velice vás prosíme, abyste nás ušetřil takových příkladů. Jsou zločiny, které nemohou být odpuštěny.“

Slova Pána Ježíše, že čím větší hříšník, tím větší má právo na milosrdenství, ukazují jedněm nejkrásnější Boží tvář, ale jiným jsou zdrojem pohoršení a nevíry. Někteří lidé chtějí více věřit v odsouzení než ve vykoupění, jako by zapomínali, že zdroje milosrdenství vytryskly z Ježíšova probodeného boku, že byly odpovědí na největší představitelný hřích, hřích bohovraždy. Reakce člověka na zlo

lo. Nejdříve ve Vilně, pak v Krakově a v jiných městech se lidé začali modlit korunku k Božímu Milosrdenství a shromažďovali se před obrazem Milosrdenství. Lidé tehdy nevěděli nic o Faustyně ani o původu obrazu. Ale potřebovali milosrdenství a jako by intuitivně vycitili Ježíšova slova: *Ty dva paprsky vy-*

tosti neangažoval krakovský arcibiskup Wojtyła. Později jako papež přivedl Faustynu k beatifikaci a kanonizaci.

V srpnu loňského roku v Łagiewnikách zsvěttil papež svět Božímu Milosrdenství.

„Jak velice potřebuje dnešní svět Boží Milosrdenství! Na všech kontinentech, jak se zdá,

je touha po výměru spravedlnosti. Milosrdenství, které maří úsilí o dočasný výrok spravedlnosti, je pro takové lidi, jakým je např. inspektor Javert z *Bídníků*, který celý život zasvětil ničení zla i zločinců, „anarchií, která sestupuje z nebe“. Jan Pavel II. v průběhu celého svého pontifikátu mnohokrát psal osobní dopisy vládám s prosbou o omilostnění těch, kteří byli odsouzeni k smrti. Části z nich bylo vyhověno, ale ve většině případů byly jeho prosby odmítnuty. Pro jedny bude papež obrazem milosrdné Boží tváře, pro jiné anarchistou. Existuje logika lidské spravedlnosti, která končí obvykle pomstou a chaosem, a logika Božího Milosrdenství, která přináší pokoj. Je možné sít nenávisť i vydechovat milosrdenství. Obyčejně není jiného východiska. Přihlášení se k některé z těchto alternativ člověka proměňuje. K dobrému, nebo ke zlému.

Když je srdce těžké jako kámen

David Torkongton v knize *Prorok* vypráví příběh řadové sestry, která pracuje v nemocnici v Ugandě. Prožila ve svém životě strašné drama. Banda zlodějů dobytka ze sousedního kmene přepadla její rodinu. Před jejím očima rozsekali mačetami otce, potom probodli kopím její čtyři bratry. Matka utekla do pralesa, kde se pomátla, vrátila se v duchu do dob svého mateřství a celé dni krmila své imaginární děti. Dva roky po této strašné události sestra procházela mezi lůžky v nemocnici a poznala vůdce bandy, který zmasakroval její rodinu. Nyní umíral na následky zranění, která mu způsobili jiní zloději dobytka. Šest dní chodila sestra kolem něho a nezmohla se na nic než na nenávisť. Pociťovala dokonce něco jako sadistickou příjemnost. Jednoho dne ji bandita poznal. Kdykoliv šla kolem, snažil se jí něco říct, ale vydával jen neartikulované zvuky, protože měl probodenou šíji. Věděla,

co chce, ale odpuštění bylo to poslední, čeho by byla schopna. Ale jednou v noci ji přepadly výčitky svědomí. Uvědomila si, že žije v klamu, převlečená za učednici Ježíše Krista, jehož život a příklad nedokáže následovat. Modlila se o sílu k odpuštění, ale zdálo se jí to beznadějně. Odpuštění byla hranice, kterou nedokázala překročit. Příštího dne, když přišla na sál, pocítila, že musí něco udělat. „Nejsem schopná ho milovat ani mu odpustit, ale musím udělat něco, čeho jsem schopna. Moje srdce je těžké jako kámen. Nemohu pohnout srdcem, ale mohu pohnout rukou!“ Přistoupila k jeho lůžku. Mechanicky vložila své ruce do jeho dlaní. V tom okamžiku se v jejím nitru stalo něco zvláštního, pocítila, jak její kamenné srdce měkne. Náhle zakusila hlubokou lásku, která jí uvnitř zaplavila a přelévávala se k tomu umírajícímu člověku. Tu aniž by si uvědomovala, co dělá, sklonila se a políbila ho na čelo. Byl to polibek autentické křesťanské lásky, o které si myslela, že jí není schopna. Později řekla, že si nedělá iluze o tom, co se stalo. Nemilovala sama toho člověka a neodpustila mu. Udělal to za ni Někdo, kdo jí dal ten dar, po kterém tak zoufale toužila.

Všemohoucnost ubohých

Dokáže člověk být milosrdný sám k sobě?

Svatý Tomáš napsal v *Sumě*, že Boží všemohoucnost se nejvíce projevila skrze jeho Milosrdenství. Divné. Ne skrze stvoření světa, božskou moudrost, spravedlnost, nikoliv vzkříšením mrtvých a uzdravením malomocných? Nikoliv zázrakem v Káně, ani rozmnožením chleba a ryb, ani utišením bouře?

Skrze jeho Milosrdenství.

Z toho by vyplývalo, že je třeba být všemohoucí, aby byl člověk milosrdný. Copak to není pro nás dostatečné osprave-

dlnění, abychom zanechali úsilí? Jsme ubozí, slabí, kulhaví. Neumíme ani pochopit zlo, které nás obklopuje, jak teprve máme odpouštět světu i sobě? V moři bezpráví skomírá naše

fantazie milosrdenství. Jak máme udělat něco, čeho je schopný jen Bůh?

Když Pán Ježíš řekl sestře Faustyně, aby světu hlásala pravdu o jeho Milosrdenství, polekala se a chtěla utéci jako Jonáš poslaný do Ninive. Vymlouvala se na svou ubohost a nekompetenci. Ale utíkající Faustyně Pán Ježíš vysvětlil, že právě skrze takovou nouzi chce projevit moc svého Milosrdenství.

Poručil jí namalovat obraz Milosrdenství, jí, která nikdy nedržela v ruce štětec. Nepřipomínáme my bezradnou sestru, která dva roky nevěděla, jak má splnit Ježíšův příkaz? Každý den stojíme před prázdným plátnem a nanášíme nepodařené barvy na svůj obraz Milosrdenství. Vycházejí nám z toho různé bohomyzy a kýče. Pláče-me jako Faustyna, když spatřila ve Vlně obraz namalovaný Evženem Kazimirovským. „Proč nejsi tak pěkný jako ve viděních?“ litovala. „Velikost toho obrazu nezáleží na kráse štětce a barvách...!“ slyšíme podobně jako ona. Nikdy nebudeme milosrdní jako Bůh. Velikost je už v našem úsilí uvěřit, že Milosrdenství je nejdůležitější pravda o Bohu. I o lidské přiroze-

nosti. Když v sobě odhalujeme hloubku, ve které přebývá Bůh, odhalujeme milosrdenství. Odhalovat Boha i sebe je odhalováním milosrdenství. Když dosahujeme v sobě to místo, kde jsme schopni bratru odpustit a říct: „Ježíši důvěřuji Ti,“ noříme se do Boží všemohoucnosti a stáváme se kulhavými mocnáři. Milosrdenství je všemohoucností Boha i všemohoucností nás, ubožáků. Bůh povolává člověka k všemohoucnosti milosrdenství v jeho nouzi a nekompetentnosti. Tak jako povolal Faustynu...

Jak získat „fantazii milosrdenství“, o které mluvil Jan Pavel II.? Nejednou zbude člověku jen to,

co oné sestře u Torkongtona. Dotknout se druhého člověka, i když nám v tom rozum a srdce zbraňují. Tím dotekem začne působit Bůh. Ten dotyk znamená více než všechny lidské kalkulace, všechny hranice, jaké postavil své víře, svému odpuštění. Dotknout se člověka, který potřebuje milosrdenství, to je jako by dotknout se Boha. Díky tomuto doteku může člověk čerpat z Boží všemohoucnosti. Díky němu se člověk může narodit k novému životu. Tak jako se narodil František z Assisi podruhé do svého skutečného života, když se dotkl malomocného, kterého potkal na své cestě.

Dotyk milosrdenství léčí malomocného nebo toho, kdo se dotýká.

Dotyk, který je důvěrou.

Dotyk, který je vyjádřením tří slov: *Ježíši, důvěřuji Ti.*

Jsou chvíle, kdy jsme schopni jen vztáhnout ruku, ale když to uděláme, ze skály našeho srdce vytryskne voda, která dává život, pokoj a štěstí.

Někdy stačí vztáhnout ruku, aby se narodil Bůh. Emanuel – Bůh s námi.

*Z Misijne drogi 1/2003
přeložil Iš-*

Bratr Tomáš z Olery

I když nebyl pozdvížen k úctě oltáře, je památka na tohoto mnicha z 16. století stále ještě živá. Neuměl číst ani psát, ale prostý lid v něm rozpoznal neobyčejnou pokoru a dobrotu a mocní moudrost, kterou poskytuje jedině milost. Jeho sebrané spisy patřily k oblíbené četbě bl. Jana XXIII.

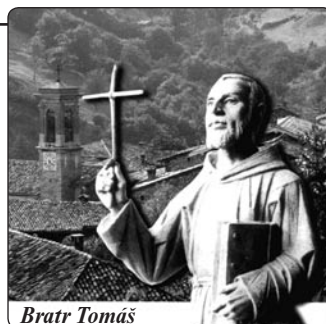
Svatí jsou, jak známo, uctíváni křesťanským lidem ještě předtím, než jsou prohlášeni za svaté. Ne vždy mají tak univerzální pověst, jako P. Pio nebo Jan XXIII., ale dynamika zůstává vždy stejná, i když, jak se říká, v malém okruhu. Neří proto žádným překvapením, když prostý, v 16. století narozený mnich je ještě dnes uctíván v údolí Bergama, i když nebyl dodnes svatořečen. Řeč je o bratru Tomáši Acerbisovi z Olery, malé obce v údolí řeky Seria.

„Olera: hrstka domů ve výšce 523 m nad mořem, obklopená horami a podmalovaná veselým bubláním protékající řeky. Úzká cesta po těsných kamenných schodech vede do středu městečka. Přistoupil jsem k dvěma zjevně prochládlým ženám, zabalným do šálů, a zeptal jsem se jich, zda někdy slyšely o bra-

tru Tomášovi. „Ó, blahoslavený Tomáš!“ zvolaly radostně a začaly mi o něm vyprávět, jako by to byl jejich starý známý, a mně nezbylo nic jiného než naslouchat jim s rostoucím nadšením.“

Potud poznámky kapucína Fernanda de Riese, který přišel do Olery, aby tam shromáždil svědecký materiál o bratru Tomášovi. O rok později bylo 400. výročí jeho narození a kapucíni se zabývali myšlenkou podpořit blahorečení bratra Tomáše. Pater Fernando mohl jen žasnout nad živými vzpomínkami, které si zde lidé uchovali po dobu 400 let.

„Nikdy jsem si nemyslel, že si někdo na bratra Tomáše v Oleře ještě vzpomene. Na mnicha, který ve svých 17 letech (bylo to v roce 1580) opustil své rodiště, aby zbytek života strávil v kapucínských kláštěrech, a který tak dobře pochopil, jak

Bratr Tomáš

spojit život v klášteře s životem na cestách po severní Itálii a Tyrolsku.“

Na fasádě středověkého domu, ve kterém bydlí potomci zchudlé šlechty Acerbisů, je možno ještě rozeznat rodový erb. Zde se koncem roku 1563 narodil pozdější bratr Tomáš. V oné době, kdy se chýlil ke konci Tridentský koncil a Evropou se šířila bouře reformace, Bergamo a údolí řeky Seria patřily tehdy k Benátské republice. V roce 1580 zaklepal 17letý Tomáš na bránu kapucínského klášteře ve Veroně, aby se stal podobný svatému Františkovi. Povolání Tomáše, který neměl žádné školy, dozrálo, když pásal ovce a žil v chudobě se svou rodinou. Jeho školní vzdělání spočívalo jen v tříletém noviciátu, stráveném ve Veroně, ve kterém ho jeho představení učili číst a psát, což bylo vlastně proti pravidlům Františkovým, který výslovně zakázal vyučovat někoho, kdo neumí psát.

A přece právě tento nevzdělaný bratr sestavil traktáty o mystice a askezi, které byly zveřejněny mnoho let po jeho smrti v roce 1682 pod názvem *Fuoco d'amore* (Oheň lásky). Je to text, který bude brzy znovu publikován ve zkráceném kritickém vydání, a také kniha, kterou s opravdovým nadšením čítával jiný rodák z Bergama – Angelo Roncalli.

„Vím ještě dobře, jak velikou měl papež radost, když mu Josef Mittelstiller 24. listopadu 1959 daroval knihu *Fuoco d'amore* od Tomáše z Olery,“ tak se vyjádřil Mons. Loris Capovilla, tehdejší sekretář papeže Jana XXIII. „Papež si byl jist, že se v případě autora staré známé knihy jedná o onoho laického bratra, jehož život a dílo mu bylo tak drahé

a který byl velice známý v jižním Tyrolsku. (...) Papež jako by této knihy nikdy neměl dost: ležela vždy v pohotovosti na jeho stole spolu s jeho modlitební knihou a knížkou rozjímání. Četl mi z ní často dlouhé pasáže a komentoval je a velice chválil a ctěl jejího zbožného autora. (...) Řekl, že duch Tomášův byl jistě veden samým Pánem, když psal tyto stránky v tak jasném souladu s pravou naukou.“

I když se Tomáš ve Veroně během noviciátu pilně učil, jeho italština zůstala velice jednoduchá a měla své gramatické slabosti. Ale jeho spisy se vyznačují překvapující duchov-

Oltářní obraz z kostela v Oleře, znázorňující bratra Tomáše v hluboké modlitbě

ní hloubkou a exaktními znalostmi. Jeden z jeho spolubratrů – bratr Hilarion z Mantovy, k tomu poznamenal:

„Často jsem mohl pozorovat, jak se po svatém přijímání odebral do své cely a psal o životě a umučení Pána; a když mi pak později četl svá duchovní díla, přiznal se mi (...), že sám by nikdy nebyl schopen něco takového dát na papír.“

Po celý život se zabýval jednoduchými věcmi, „sbíral almužny, umýval nádoby, staral se o kuchyni a zahrádku“, jak sám napsal. A velmi se v tom podobal bratru Galdinovi z Manzoniho *Snoubenců*, který také zde v Lombar-

Chrámová loď farního kostela v Oleře

dii mezi městy Bergamem a Leccem klepal na dveře a vyprávěl svěží „podobnosti“ a „zázraky s ořechy“. Ale zatímco fra Galidino v slavném Manzoniho románu hraje jen epizodní roli, měl se bratr Tomáš stát i v roli prostého a hledající mnicha jednou z nejvýraznějších osobností naší epochy.

Svým definitivním vstupem do kapucinského řádu v roce 1583 přišel do Verony, kde zůstal až do roku 1605. Pak až do r. 1619 krátce pobýval na různých městech – ve Vicenze, Padově, Roveretu. Kamkoliv přišel, získal si záhy pověst „apoštola bez štoly“. Navštěvoval nemocné, působil jako prostředník v různých sporech, klepal na dveře bohatých i chudých, aby jim přinášel evangelium. Lid záhy rozpoznal, jak veliká je jeho dobrota, mocní naopak viděli v něm muže sice bez vzdělání, ale schopného dát radu a rozdávat útěchu, milost vrozené moudrosti. Pramenem této moudrosti nebylo nic jiného než pohled upřený stále na kříž, jak to odpovídá nejranější františkánské tradici. „Nikdy jsem nečetl ani slabiku, a přece se snažím rozjímat o příběhu Kristova umučení,“ napsal jednou.

Také arcikníže Leopold V. se doslechl, že zbožný Tomáš žije v pověsti svatosti. Povolal ho r. 1619 do Tyrol, aby zde působil jeho příklad a aby svým kázáním učinil přítrž pronikání luterství. Během 12 let, která strávil bratr Tomáš v Innsbrucku, přesněji řečeno až do roku 1631, stal se nejvlivnějším poradcem arciknížete, a dokonce byl přijat i samotným císařem Ferdinandem II. Dále byl i poradcem arcibiskupů v Tridentu a v Salcburku a pomáhal jim najít nejlepší cestu, jak uskutečnit v jejich diecézích reformy Tridentského koncilu. A to vše, aniž by zanedbával své každodenní povinnosti a styk s prostým tyrolským lidem. Lidé ho nazývali „bratr z Tyrol“. Bratra Tomášovi již nemělo být do-

Papež Jan XXIII. často četl sebrané traktáty bratra Tomáše, vydané v knize *Fuoco d'amore*

přáno spatřit svou vlast. A přece právě tam, v serijském údolí, dal nejvíce pocítit své přimluvě, a to i v nejnovější době.

„Tak jako se od údolí k údolí rozléhá ozvěna zvonů, tak se přes čtyři staletí od generace ke generaci mezi obyvateli Olery předává úcta k jejich krajanu,“ napsal P. Fernando de Riese. „Vzývali ho v každé roční a životní době a prosili ho v modlitbě, aby chránil jejich město od každého zla. Byl pro ně jako „nejlepší přítel“, jako „seslaný anděl“, jak uvádí jeden starý pramen.“

P. Fernando byl prvním vicepostulátorem jeho blahorečení a shromáždil četné svědecké výpovědi o přimluvě bratra Tomáše za jeho krajany.

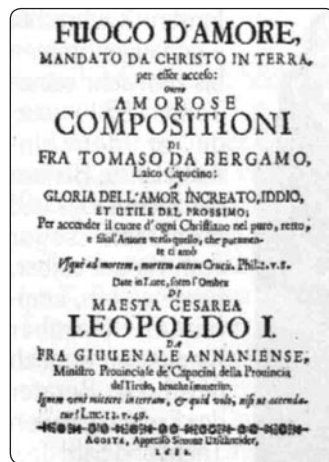
„V září 1692 ulehla 24letá Renata Zanchiová s poporodní horečkou a její stav byl velmi vážný. Lékaři jí nedávali vůbec žádnou naději. Nemocná se

Kostel zasvěcený Neposkvrněnému početí Panny Marie v tyrolském Voldersu na břehu řeky Inn, postavený z podnětu bratra Tomáše dvě stě let před vyhlášením dogmatu (dostavěn r. 1654)

smířila se svým osudem a počítala s tím, že přichází její poslední hodina. Její příbuzní dali však ihned sloužit mši svatou ke cti bratra Tomáše a mladá žena se záhy uzdravila.“

Tak vypovídá ústně předávané svědectví tehdejšího faráře v Oleře Dona Františka Cavalieriho. V kostele jsou k vidění vedle „realistického zobrazení“ velkého sluhu Božího bratra Tomáše, laického bratra, jak klečí před Matkou Boží, i votivní srdce a votivní tabulky.

Titulní list *Fuoco d'amore*

Ve svém každodenním úsilí bránit katolickou víru proti kalvinismu a luterství jak na panovníckém dvoře, tak mezi prostým lidem podařilo se bratru Tomášovi hluboce intuitivně pochopit Mariino tajemství, jak to dokládají stále znovu jeho spisy.

V nich nacházíme předznamenání přesné formulace dogmatu o neposkvrněném početí. A nejen v jeho spisech.

V tyrolském Voldersu na břehu řeky Inn se tyčí kostel zasvěcený Neposkvrněnému početí Panny Marie. Byla to vůle bratra Tomáše a stavbu dokončil 23 let po jeho smrti Hypolit Guarinoni, dvorní lékař v Innsbrucku, duchovní syn a blízký přítel bratra Tomáše. Bylo to v roce 1654, přesně dvě stě let předtím, než Pius IX. vyhlásil dogma.

To snad byl důvod, proč Jan XXIII. tak miloval spisy bratra Tomáše, že i na smrtelné posteli chtěl, aby mu z nich četli. Mons. Capovilla k tomu napsal: „V posledních letech svého života, zvláště když byl upoután na lůžko – 20. května 1963, chtěl papež Jan, abychom mu my, ošetřovatel bratr Federico Bellotti, mladí pomocníci Guido a Giampaolo Gusso a já sám, střídavě četli *Následování Krista*, breviář a jiné zbožné spisy, ale také dlouhé pasáže z *Fuoco d'amore*. Každému, kdo za ním přišel, vyprávěl, jakým dobrodiním je pro něho tato četba, ať už to byl jeho zpovědník Mons. Cavagna nebo lékaři, sestry či služební personál.“

Sebrané traktáty bratra Tomáše *Fuoco d'amore* jsou zajímavé z mnoha hledisek. Sedm z nich je věnováno Božskému Srdci a předešly zjevení sv. Markéty Marie Alacoque o třicet let. Tato zjevení sehrála v duchovním životě posledních století významnou roli.

Dlouhá rozjímání o probodeném Ježíšově Srdci připomínají dílo jiného velkého Bergamaskana: Caravaggiův obraz Nevěřící Tomáš. Caravaggio, pocházející rovněž z prostých poměrů, byl nejen Tomášův současník, ale pohyboval se jak v nejprostších, tak v nejvyšších kruzích.

To byl také důvod, proč biskup z Bergama Roberto Amadei vyjádřil v roce 2000 v otevřeném dopise papeži naději, že

bratr Tomáš, jehož „hrdinské ctnosti byly potvrzeny v roce 1987, bude brzy vyhlášen blahoslaveným“. V současné době se čeká na vědecky nesporně prokázaný zázrak. Ale obyvatelé Olery nemají o tom nejmenší pochybnost, protože jeho přímiluva zde působí již 400 let.

„Kdykoliv jsme se v Oleře setkali na bratra Tomáše, mluvili zde vždy o něm plni úcty a víra v jeho přímiluvu byla zcela zřejmá,“ potvrzuje P. Fernando Riese. „A všichni ho nazývají takřka automaticky ‚blahoslavený bratr Tomáš‘.“ Byl jsem příjemně překvapen, jak živé mají na něho vzpomínky. Když jsem příštího dne chtěl již odcestovat, přišel pan farář s jistou paní Orsolou Acerbisovou, rozenou Schiaviovou, která mi vyprávěla toto: „Od svých sedmnácti let se denně modlím 9 x *Sláva Otci* ke cti bl. Tomáše. Blahoslavený Tomáš zachránil život jednomu z mých synů. Jmenuje se Romano a je mu nyní 20 let. V lednu 1960 došlo u něho k náhlému ochrnutí – nemohl hýbat levou nohou a levou paží. Když ho odvezli do nemocnice v Bergamu, šla jsem ihned do našeho kostela, poklekla jsem u oltáře, kde visí obraz, na kterém bratr Tomáš klečí před Pannou Marií, pozvedla jsem košili svého syna a prosila jsem blahoslaveného, aby mi prokázal svou milost. Pak jsem šla do nemocnice. Požehnanou košili jsem vzala s sebou. Jakmile si ji oblékl, stalo se s ním něco podivuhodného. Najednou mohl hýbat levou rukou, pak paží a nakonec i nohou. Po několika dnech se mohl vrátit domů zcela zdravý. Od té doby se mu daří dobře, může vykonávat svou práci a nikdy neměl žádné těžkosti.“ A i on mi vyprávěl, že se denně modlí ke svému dobrodinci. Při návratu do kláštera v Padově jsem musel myslet na to, že si úctyhodný bratr Tomáš z Olery nejen zaslouží, aby byl uznáván za mimořádnou osobnost vzdálené doby, nýbrž aby byl především milován a zvyván, tak jak to děláme se svatým, u něhož si můžeme být jisti, že nás vyslyší.

Z 30giorni 3/2003
přeložil -lš-

Jsem zde, abych tě zachránil (Jer 1,8)

Osobní svědectví Ondřeje Rothärmela

Těmito řádky bych chtěl vydat svědectví o tom, jak mě Pán slovy Písma svatého osobně oslovil, a chtěl bych tak všechny čtenáře povzbudit, aby při rozličných životních otázkách uprostřed modlitby náhodně otevřeli Bibli a očekávali od Pána pokyn. (V důležitých otázkách se doporučuje také porada s duchovním vůdcem.)

Otevřít Bibli je praxe, která je mi známá již od dob dětství, protože moji rodiče velice žili vírou a často tento způsob porady s Bibli používali. Díky dobrému příkladu mých rodičů uzrála moje víra velmi brzy a naučil jsem se vnitřnímu přístupu k modlitbě a ke svátostem. Ale s příchodem puberty se můj zájem o Boha záhy rozptýlil v důsledku dojmů a svodů „světa“. Protože jsem pak už nežil podle Božích pokynů, potlačoval jsem svůj vztah k Bohu, protože jsem cítil, že můj život je v rozporu s jeho příkázáními.

Když se mi jednou jako patnáctiletému nechtělo do školy, odmítla mě matka omluvit, protože jsem opravdu nebyl vůbec nemocný. Ale vyzvala mě k zamyšlení, a když už vyučování začalo a já jsem do školy neodešel, pozvala mě k modlitbě.

Tato modlitba byla něco zvláštního, vím to ještě dnes velice přesně: přemýšlel jsem to dopoledne o svém způsobu života a začal jsem pocíťovat nespokojenost. Na konec modlitby položila matka přede mnou na stůl Bibli a otevřela ji. Bylo tam místo o povolání proroka Jeremiáše (Jer 1,4-10).

Toto slovo mě zasáhlo do srdce, protože v postoji onoho mladého muže, který pochyboval sám o sobě, jsem mohl vidět sám sebe. Bohužel nebyl jsem tehdy ještě tak daleko, abych jako prorok vložil celý svůj život do Božích rukou, tak abych se zcela řídil jeho vůlí, ale od té doby se v mém srdci něco probudilo, co mi už dále nedalo pokoj.

Deset dalších let svého života jsem žil v prázdnotě srd-

ce. Pokoušel jsem se v těch letech vyplnit toto vnitřní vakuem nejrůznějším způsobem. Chtěl jsem všechno nějakým způsobem prožívat a připadal jsem si ve srovnání s ostatními vždy jako extrémní (ve sportu, s televizí, s počítačem, v sexualitě atd.). Nedostatek vnitřní hloubky se brzy projevil v chybějící motivaci k práci a k společenství a já jsem stále více kroužil sám kolem sebe. Tento odpad mě velice trápil, protože dříve jsem měl zájem o mnoho věcí a byl jsem uprostřed dobrých přátel.

V listopadu 1998 jsem mohl prožít něco, za co vděčím jen milosti Boží a modlitbě mých rodičů a mnoha jiných. Když jsem jednou uléhal na lůžko, pocítil jsem náhle ve svém pokoji Boží přítomnost. Poznám jsem ihned, že tato osobní láska, tento majestátní protějšek, toto nejčistší bytí je touha mého srdce.

V tu chvíli jsem se mohl zcela otevřít Bohu a zažil jsem, aniž bych něco viděl nebo slyšel, jak nepopsatelná přítomnost zaplnila celou mou bytost. Byl jsem zcela naplněn touto silou, která plála v mém srdci jako očišťující oheň a zachvěla celým mým tělem. Chvěl jsem se, cítil jsem, jak ze mne padají všechny okovy mých špatných návyků, a obdržel jsem v tom okamžiku vnitřní svobodu darovat celý svůj život Bohu.

Příští ráno, stále ještě pohnut touto událostí, vzal jsem do ruky Písmo svaté a náhodně jsem je otevřel. Byl to příběh povolání proroka. Ihned jsem si vzpomněl na místo, které jsem otevřel před deseti lety. Byl jsem plný radosti a zrála ve mně myšlenka, že Bůh

po mně chce, abych nastoupil zvláštní cestu. Prožil jsem celý den naplněn radostí. Příští ráno jsem opět otevřel Bibli a to, co jsem četl, byl opět příběh povolání. Naplnila mě tentokrát velká úcta k Bohu a v této radosti jsem poznal také celou závažnost toho slova. Byl jsem ten den v práci přítomen pouze tělesně. Třetí den jsem opět otevřel Bibli: potřetí opět slova povolání. Šel jsem s Bibli za svou matkou, které jsem se již svěřil se svou životní změnou, abych jí toto místo přečetl, a když jsem to udělal, zcela mě ta slova uchvátala.

Bylo mi zcela jasné – Bůh mě chce úplně! Byl jsem si tentokrát vědom důsledků tohoto úplného sebeodevzdání. Bůh má nyní sám převzít kormidlo. Z celého srdce a v úplné svobodě jsem řekl své ano k této nabídce. Moje srdce bylo po tomto rozhodnutí naplněno tak velkou radostí, že jsem během 15 minut jízdy do práce nemohl dělat nic jiného než plakat. Od té doby prožívám, že Bůh mě vede obdivuhodnou cestou.

On je opravdu ten nejlepší kormidelník, kterého bych mohl mít. A ještě něco mi Bůh ukázal. Tak nyní skládám maturitu na škole sv. Josefa pro pozdní povolání, abych pak mohl jít na teologii a připravoval se na kněžský stav. Děkuji Bohu zvláště za to, že jde se mnou cestou po celý můj život a byl mi věrný i v době mé nevěrnosti.

Buď pochválen Bůh, že mi obdivuhodným způsobem projevil lásku a ukázal svou dobrotu.

Mežugorje aktuel 2/2003
překlad -lš-

Naděje

„Můj Bože, doufám v pevné důvěře, že mi pro zásluhy Ježíše Krista dáš na tomto světě svou milost, a jestliže zachovám tvá přikázání, na onom světě svou slávu, neboť tys to slíbil jakožto všemohoucí, jakožto dobrotvivý a ty dodržíš, co jsi slíbil.“

Tak zní takřka naivní modlitba, kterou jsem se naučil během jednorozhodné návštěvy katolické školy nebo o něco později v hodinách náboženství. Byla pro mě až do dneška velkou silou a pomocí. Zajistila mi i při každodenních starostech a slabosti, kterou všichni trpíme, šťastný a radostný rodinný život s mojí ženou a mými osmi dětmi, ale také mnoho radosti v mém povolání mezinárodního úředníka v průběhu třiceti let. Na sociální úrovni mi umožnila působit ve funkci prezidenta několika velkých mezinárodních organizací ve službách trpícím a malomocným, a to v součinnosti s mnoha stejně smýšlejícími.

Jak bychom mohli žít bez naděje, která nám umožňuje snít, že jednoho dne dospějeme do nebe? Jak bychom mohli žít bez této božské, to znamená s Bohem spojené ctnosti, skrze kterou, jak říká Katechismus katolické církve, „toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespolehnáme na své síly, ale na pomoc Ducha Svatého?“ (1817) Je zapotřebí určité naivity duše, která není ještě zkažena sklony a duchem doby, ale také mnoho důvěry, abychom rozuměli víře a měli naději. Právě z toho důvodu se zjevuje Bůh a Matka Boží se zalíbením malíčným a prostým, především dětem, a nikoliv bohatým a velkým tohoto světa.

Ve Starém zákoně měla naděje vyvoleného národa svůj původ a vzor v Abrahámovi. Apoštol Pavel o něm říká: *Doufal proti vši naději, že se stane otcem mno-*

ha národů. A bylo mu dopřáno skutečně mnoho moci, slávy, ba i dlouhý věk. Když při východu z Egypta dospěli Izraelité k Rudému moři a dohonily je faraónovy oddily, přepadla je strašná hrůza; litovali svého kvapného odchodu a řekli dokonce Mojžíšovi: Nejsou snad v Egyptě žádné hroby, že nás vedeš, abychom zemřeli na poušti? Ale Mojžíš se nepoddal a povzbuzoval plný naděje: Nebojte se! Zůstaňte stát a dívejte se, jak vás dnes Hospodin zachrání. A skutečně, mohli pokračovat ve své cestě a prošli dokonce mořem, které se prostíralo před nimi. Nakonec budou proroci silou Boží milosti ustavičně posilovat ve spásné naději svůj lid.

V Novém zákoně Ježíš opět ustavičně probouzí naději svými činy a svými slovy. Již na počátku své kazatelské činnosti hlásá v Horské řeči blahoslavenství a přejímá zaslíbení, která byla učiněna Abrahámovi, a směřuje jimi nikoliv k vlastnictví země, nýbrž k nebeskému království. Musíme je čas

od času prohlubovat, abychom posílili svou slabou víru a naději. *Blahoslavení, kteří nepoužívají násilí..., blahoslavení trpící, blahoslavení jste, když vás budou pro mne tupit a pronásledovat, vymýšlet si na vás všemožné lži. Radujte se a plesajte, neboť hojná je vaše odměna v nebesích.*

Apoštolové a pak v průběhu staletí biskupové a celá Církev podporují naději, kterou přináší Duch Svatý. To abychom se i my nechali naplnit touto ctností. A před nedávnem řekl 2. vatikánský koncil: „Zatímco Církev Kristova uprostřed úzkosti tohoto času... nepřestává v důvěře doufat..., tak u všech lidí všude ve světě probouzí naději, která je darem Ducha Svatého.“

Dějiny se v naší době opakují. Jako Izraelité tváří v tvář egyptskému vojsku, které jim bylo v patách, chtěli bychom i my, ať už z lhostejnosti nebo ze strachu před těžkostmi při úsilí o dobro a při hájení víry raději zůstat v otroctví, než se vydávat do neznámé zaslíbené země. A jako Mojžíš v 13. století př. Kr. povzbuzuje i dnes papež Jan Pavel II., abychom naslou-

chali Pánu. V jedné své knize nás vyzývá, abychom překročili práh naděje. A nezapomínejme na slavnou větu, kterou pronesl po svém zvolení 28. října 1978 a kterou stále opakuje. „Nebojte se!“ Je to neotřesitelné znamení naděje, kterou v sobě stále nese a chce vlít také nám.

Rád opakuji následující pasáž z knihy *Apoštol malomocných* od Raula Follereaua (1903–1977), který byl mým přítelem. V ní se hněvá na ty, kteří kvůli penězům, smyslové rozkoši nebo z egoismu lidem berou naději nebo ji nešíří: „Vy radosti zbavení černokněžníci s malým, a přece pyšným věděním, jakým právem vytrháváte lidem ze srdce naději? ... Vy kněží, co jste zač, když nepřinášíte naději?“ Tato slova by měla pohnout skrupulózními žraloky peněz a finančními magnáty, obchodníky se sexem a šířiteli New Age, bezcitnými muži a ženami a přivést je k zamyšlení a otrást jimi. Stejně tak se všemi, kteří si myslí, že si opatří spásu sami bez pomoci shůry, bez Boha a odpuštění a bez obrácení si vyslouží věčnou slávu.

Trojediný Bůh může být pro nás opravdu základem naděje. Otec nás stvořil podle svého obrazu, Syn se za nás pro naše viny obětoval, aby nás zachránil, a Duch Svatý nás naplňuje svou milostí, pokud jsme ochotni ji přijímat. Den co den nás Bůh chrání a pomáhá nám přemáhat naše viny a slabosti. Jeho láska je bez hranic a jeho jediným přáním je, aby nás měl na věky u sebe. Jak bychom mohli nebýt naplnění naději? Proč bychom si měli zoufat? Modlitbou a především vyznáním víry zůstáváme v kontaktu s osobami Nejsvětější Trojice, skrze svátost pokání obdržíme od Ježíše odpuštění a v Eucharistii přijímáme jeho samého, abychom ho mohli ještě více milovat, klanět se mu a děkovat. I Maria, jejíž naděje nikdy nezakolísala, nám přichází na pomoc,

BANKÉŘI A MORÁLKA

Banky a kreditní ústavy nesmí mít před očima pouze vlastní zisk, nýbrž jsou zavázány sloužit společnosti. Upozornil na to papež bankéře ze Španělska a Latinské Ameriky. „Chci vám připomenout, že je sice dovoleno usilovat o profit, ale to nesmí být hlavní motiv vaší práce. Jste podřízeni mravním principům a nesmíte ztrácet ze zřetele lidský faktor. Podle církevního sociálního učení jsou pro vás orientačními body spravedlnost a solidarita.“

DOHODA O SVOBODĚ SVĚDOMÍ

Slovenský parlament uložil vládě, aby sestavila komisi, která vypracuje dohodu o svobodě svědomí svých občanů. Na základě této dohody může lékař odmítnout v nemocnici provádět potraty, protože se to přiči jeho svědomí, a nesmí být za to postihován. Také soudci mohou odmítnout práci v soudních rozvodových řízeních. Učitelé mohou zabránit ve škole sexuální výchově, která není v souladu s učebním Církeve. Je to první smlouva toho druhu, kterou Vatikán uzavírá s evropskou zemí, a má svým způsobem větší dosah než některé konkordáty. Kritikové poukazují na to, že zesílená spolupráce mezi Vatikánem a demokraciemi ohrožuje odloučení církve od státu.

Podle Kath-net

když ji důvěřujeme. My křesťané máme skutečně všechny záruky a prostředky naděje. Záleží pouze na nás, abychom je dobře využívali.

Ctnost naděje nám může opatřit nevýslovnou radost, protože nám dává v důvěře očekávat věčný život, který budeme sdílet s Bohem, Ježíšovou Matkou a anděly a také se všemi těmi, kteří nás do nebeského království předešli, snad i otec, matka, bratr, sestra, dítě nebo přítel. Jak nádherný svátek je před námi!

Zatímco jsme ještě zde na této zemi, chrání nás tato ctnost před sobectvím a vede nás k bliženské lásce, která obětavostí činí druhé šťastnými a přispívá k naší spáse. Ona je skutečně jednou z větví božské lásky. Svými slovy a činy bliženské lásky k trpícím zaséváme naději do jejich duší a často pak můžeme vidět, jak se jejich oči a tvář rozjasní. Není to nejkrásnější odměna, jakou za to můžeme obdržet?

A nakonec – naděje dodává důvěru, a to nejen důvěru v Boha, ale i sebedůvěru. Můžeme poznat ty, kteří ji v sobě nesou: usmívají se, mají velkodušné srdce a ruce ochotné pomoci. Jsou optimisté. Kdo ztratil naději, zabývá se černými myšlenkami, upadá snadno do zářadčivosti, tone v pesimismu a není vyzbrojen, aby mohl bojovat proti zlu, nemoci, starostem a nejrůznějším těžkostem, které musíme snášet.

Modleme se často za ty, kteří nemají naději, a za to, abychom ji sami měli a všude šířili. Naše víra se tím posílí a náš život ulehčí, neboť budeme vedle sebe cítit Boží milosrdenství a lásku. On nás chce uchránit před nedostatkem víry, hříchem a chybnými kroky, a když přesto upadneme, odpouští nám vždy, když toho litujeme, i přes zkoušky, kterými musíme procházet. Štěstí je na dosah. O tom není pochyb. Ať žije naděje!

*Z Maria heute 1/2003
přeložil-lš*

Potřebujeme nové otce

Násilí na školách, pokles vzdělanosti, kriminalita mladistvých – mnoho problémů, které podle Hartmuta Steeba jsou důsledkem selhání otců. 49letý autor je otcem 10 dětí a žije se svou rodinou ve Stuttgartu. Vysvětluje, jakou odpovědnost musí otcové ve svých rodinách převzít.

„Stát se otcem není těžké, ale být jím je naopak velmi obtížné“ – doby, kdy tato slova byla výstižná, jsou pryč. Mnohé páry by chtěly děti, ale ty nepřicházejí. A pak, v naší společnosti už není samozřejmostí mít děti. Když se muž stane otcem, obdrží velkou odpovědnost. Říci k ní ano je příkazem dne. Potřebujeme muže, kteří z přesvědčení chtějí být a jsou otcí.

Lidé jsou obraz Boží, stvoření podle jeho podoby. Být otcem znamená pro křesťany v obzvláštní míře být obrazem nebeského Otce. Neboť nebeský Otec je vzorem otce. Protože mnoho lidí nemá kladný vztah ke svému otci, jsou na rozpacích, když je řeč o Otcí nebeském.

Odpovědnost za volbu partnera...

Po otázce, zda se člověk rozhodne žít jako křesťan, je otázka života v manželství druhou nejdůležitější otázkou v životě. Povolání lze měnit, mnoho rozhodnutí lze odvolat. Manželství však zavazuje k celoživotnímu společenství věrnosti. Proto především odpovědnost muže je velká. Proč vlastně? Mohu si představit, že žena, kterou mám před očima, bude také matkou mých dětí? To si musí muž rozvážit, než s ní vstoupí do životního vztahu, než uzavře manželství. Děším se toho, když se lidé vezmou a pak teprve začnou přemýšlet, zda chtějí mít děti. Pokud se o takových existenciálních otázkách nemluví včas a nedosáhne se jednoty, nelze se divit, že se manželství rozpadají.

...za ano k dítěti

Ano k sexuálnímu soužití nepřipadá těžké. Jinak je tomu, pokud jde o plod sexuality. Často se říká, že mnoho žen nechce

mít děti. To je možné pochopit, protože to znamená těhotenství, obtíže porodu, bolest a omezení v životě. To je podle mne také důvod, proč Bůh svěřil tento úkol ženám. Jinak by už lidstvo v důsledku nedostatečné ochoty mužů trpět a přinášet oběti dávno vymřelo!

Moje zkušenost je taková, že „ne“ k dětem přichází často ze strany mužů. Děsí se otcovských povinností, finančního omezení a zmenšení flexibility. Přitom zapomínáme, že dar pohlaví je Boží dar. A jako všechny dary, které přijímáme, je spojen s úkoly. Čím větší je dar, tím větší je úkol. S darem pohlaví je spojen úkol rozmnožovat se. Tim vkládá Bůh velkou oblast svého tvůrčího úkolu do našich rukou. Být otcem znamená: podílím se na Boží tvůrčí činnosti. On „dělá“ člověka a my mu máme při jeho práci pomáhat.

...za věrnost

Manželství a rodina patří k sobě. Obojí nelze od sebe oddělovat. Pro děti je nejlepší, když vyrůstají v rodině, ve kte-

od žen. Odpovědný za věrnost v manželství je však muž. K tomu patří, že vytváří své manželce prostor pro rozvoj jejích darů. Milovat, to neznámá někomu k sobě připoutat, milovat znamená chtít pro toho druhého to nejlepší. Když v 1. listě Korintským stojí *Muž ať plní ženu, čím je povinen (7,3)*, znamená to pro nás muže přemýšlet o tom, co naše ženy skutečně potřebují. Znamená to: musíme i svými pocity být pro ně. V Bibli existuje slovo, které je pro muže důležité. Tak stojí v listě Efezanům: *Ženy, buďte svým mužům poddány (5,22)*. Pak tam ovšem nestojí: „Muži, vyžadujte od žen poddanost!“ nýbrž ve verši 25 čteme: *Muži, milujte své ženy, jako Kristus miloval svou Církev a vydal sám sebe za ni*. Podřídít se takovému muži nebude pro ženu žádný problém.

...za modlitbu

V 1. listě k Timotejovi 2,8 vyzývá Pavel: *Muže prosím, aby se modlili na všech místech*. Modlit se, to je přiznání, že já sám nic nevytvářím, že jsem dospěl

ré jsou muž a žena spojeni v celoživotním společenství manželství a věrnosti a poskytují tak dětem oporu.

Z pohledu statistiky vychází většina podnětů k rozvodu

k hranicím svých možností. To to přiznání je nutné. Když se naučíme obracet se se svými potřebami na nebeského Otce a prožíváme to živě v našich rodinách, budeme uchráněni od falešné-

Mraky středověku - světlo osvícenství?

Jedna z (dodnes) nejdéle udržovaných mystifikací týkajících se dějin našeho kontinentu je tvrzení o „temném středověku“ a o „věku světla“, neboli osvícenství. Ostatně je to v hlavní míře právě osvícenství, které je odpovědné za propagaci černé legendy středověku.

V očích osvícených elit XVIII. století nemají vůbec žádný význam takové nesporné skutečnosti, jakými jsou například fakta, že středověká doba dala Evropě a světu takové instituce, jako univerzity, nemocnice, soudnictví, že připomněla Evropanům filozofické výdobytky antického myšlení v čele s Platonem a Aristotelem. Středověk byl prostě kvalifikován jako období temna a násilí.

Ve skutečnosti se jednalo o to, že středověk byl dobou, kdy Evropané budovali svoji civilizaci na učení evangelia, které hlásala církev. Středověk – to je výstavba a rozvoj evropské *christianitas*, tedy Evropy křesťanské, skutečně sjednocené. Sjednocené nikoliv na základě rozhodnutí shora ani na základě pochybných referend, ale cestou dlouhodobě namáhané práce celé řady pokolení.

Evropu sjednocovaly především velké klášterní řády (např. benediktinský z Cluny nebo cisterciácký, později žebravé řády), dále latina, společný jazyk všech evropských elit jak intelektuálních, tak politických, společně obyčejně (např. všude respektovaný evropský rytířský kodex). Je přitom třeba zdůraznit to, co později zcela chybělo tvůrcům osvícené Evropy XVIII. století, totiž **pokoru**, přesvědčení tvůrců středověké civilizace (mezi nimiž nechybí řada světců, jako sv. Cyril a Metoděj, sv. Benedikt, irskoskotští světci či František z Assisi a Tomáš Akvinský), že jejich dílo není výsledkem jen jejich vlastního úsilí, ale opírá se také o výsledky předchozích generací. Krásně to vyjádřil Ivo, biskup

z Chartres, pod jehož vedením se katedrální škola v Chartres stala jedním z předních středisek, kde se studovala nejen filozofie, ale i exaktní vědy. Řekl o sobě a o svých současících: **Jsme trpasličí, kteří stojí na bedrech obrů**. Pro středověk těmito „obry“ byly nejznamenitější postavy antické řeckořímské civilizace: Platon, Aristoteles, tvůrci římského práva. Údajně netolerantní středověk se ochotně odvolával na pohanské myslitele a oceňoval tak plody jejich myšlení ve světle evangelia a církevního učení.

Osvícenské elity postupovaly způsobem zcela opačným. Jejich hlavním cílem byl rozchod s modelem evropské jednoty vybudovaným ve středověku (a později bohužel silně narušeným v důsledku náboženských a politických střetů vyvolaných reformací). Zde také začíná masový propagandistický osvícenský útok, který zahájili „osvícení filozofové“ a který není možno uznat za poctivou historickou kritiku. Uvozovky u tohoto výrazu jsou naprosto oprávněné, protože „filozofové“, jako Voltaire, Diderot nebo Rousseau, byli ve skutečnosti samoukové bez hlubokého vzdělání, spíše fejetonisté než zralí spisovatelé. Srovnávat je už jen oním názvem v uvozovkách s takovými hlubokými filozofickými mysliteli, jakými byli sv. Anselm z Canterbury, sv. Tomáš Akvinský či sv. Bonaventura, bylo by srovnávání neodůvodněných amatérů s profesionály nejvyšší kategorie.

Příklad osvícenských „filozofů“ ilustruje starou pravdu o trámu a trísce v oku bližního. Ti, kteří pranýřovali „temnotu“

ho patriarchalismu a od sebelibého perfekcionismu. Před přetížením může mužům pomoci, když se pokud možno účastní pohřbů. To je dobrá příležitost zamyslet se nad tím, kam vede život. Tam, kde leží můj soused nebo přítel, přijdu jednou i já. Problémy v naší rodině a našem manželství dostanou ve světle věčnosti a pomíjejícnosti našeho vlastního života jinou perspektivu.

... za duchovní výchovu

Muži se nesmí stahovat z duchovní výchovy a přenechávat tuto práci jen svým ženám. Musí si najít čas a zcela vědomě hovořit se svými dětmi o duchovních otázkách. Odpovědnost za rodinné pobožnosti, za duchovní začátek dne, za biblickou chvíli na jeho konci a za modlitbu před spaním, to je chvályhodný úkol. Při tom pomáhá jednoduchý poznatek: otcové jsou první muži, které naše dcery potkávají. A jsou také prvním mužským vzorem pro naše syny.

... za smíření

Otcové musí číst z Lukáše kapitolu 15. To vlastně není příběh ztraceného syna, ale milujícího otce. Je dostatek otců, kteří plní lásky a touhy čekají na návrat svých dětí?

I když naše děti odejdou, ať už z protestu, hněvu nebo nerozumu, vždy musí pro ně zůstat dveře otevřené. Musí vědět, že otec je připraven ke smíření

ni a nestaví si žádné předběžné podmínky. Když naše děti vyrostou v tomto postoji, budou k nám nikoliv méně, nýbrž více pozorné.

Za co nejsme odpovědní

Jsme odpovědní za mnoho, ale ne za všechno, co se stane z našich dětí. Nemají se v nich zrcadlit otcovské a mateřské představy, nýbrž má dojít k rozvoji jejich vlastních darů a mají se naučit vzít samy život do rukou. Pomoc k svépomoci je dobrým základem pro výchovu. Naříkání nad nízkou úrovní vzdělání, nad nedostatečnou pracovní a vzdělávací kázní, nad násilím ve školách, drogami a kriminalitou, to všechno je také výsledek společnosti bez otců. Potřebujeme nové otce, kteří převezmou odpovědnost tím, že budou budovat, bdít, chránit a pečovat. Jen tak můžeme být uchráněni, aby se naše společnost bez otců a bez dětí nestala záhy také společností bez vyhlídky a bez naděje.

Komma 15/2002

Angelika a Hartmut Steebovi se svými osmi dětmi...

Buddhismus bez závoje

scholastiků, sami se nedokázali prokázat opravdovým a trvalým výsledkem. Za standardní dílo těchto filozofů se vydával jejich *Encyklopedie*. Ale jak napsal jeden z nejpřednějších francouzských historiků a člen Francouzské akademie Pierre Gaxotte: *Encyklopedie je sbírkou rarit, oplývající omyly a neužitečnými informacemi. Jejich úroveň a způsob podání jsou nevyrovnané. Vedle článků dobrých tu potkáváme zcela bezvýznamné a objevují se zde přetisky z prací třetí kategorie.* O vědecké úrovni osvícenské „Encyklopedie“ svědčí např. heslo „Francie“, pod kterým čteme: *Cítím se úplně zbařen povinností popisovat současný stav království. Jaký je, to všichni vidí.* V čem spočívá tedy význam Encyklopedie, díla co do úrovně sotva průměrného? Získala si sympatie v osvícenských kruzích především tím, že na svých stránkách zdůrazňovala to, co bylo jádrem osvícenské ideologie, tj. averzi vůči všemu, co je nadpřirozené, a zvláště vůči zjevenému náboženství, tj. křesťanství.

Charakteristické bylo, že tento masový útok osvícenských „filozofů“ na křesťanství doprovázela exploze popularity pověr nejrůznějšího druhu v salonech Evropy XVIII. století. Títo lidé, kteří se tvářili jako učenci a vysmívali se středověké „temnotě“, nejen že naslouchali, ale vydávali obrovské sumy podvodníkům a hochštaplerům typu hraběte Balsama či Saint-Germaina, kteří tvrdili, že ovládli umění „tajné vědy“, slibovali „elixír nesmrtnosti“, což se údajně naučili od starých Egypťanů. Jak řekl Gilbert Chesterton: *Tragedie není v tom, že by lidé už nevěřili ničemu; skutečná tragedie je v tom, že jsou ochotni uvěřit všemu.*

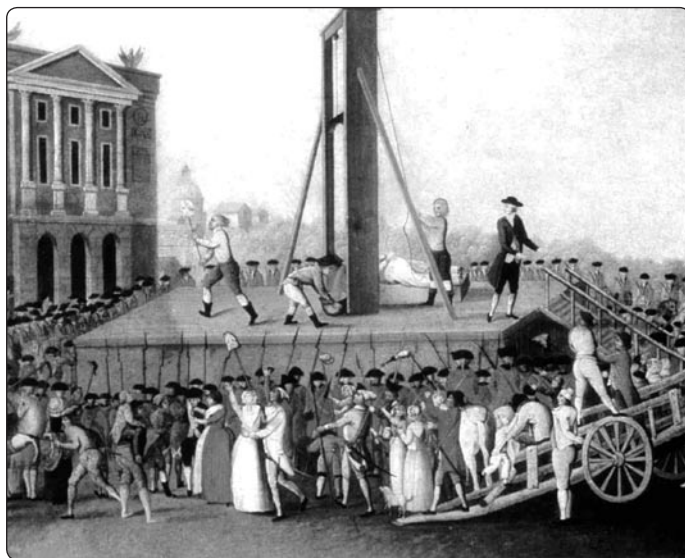
Je zajímavé, že tvůrci osvícenské ideologie, z jejichž úst vyšla hesla o „toleranci“ a o „respektování názorů druhých“ a kteří se domáhali, aby tyto zásady byly aplikovány na ně, vůči jiným,

Setkání buddhistů ve Štýrském Hradci „Kalachakra za mír“, které se konalo ve dnech 11.–13. října loňského roku, se navzdory velkému očekávání pořadatelů nestalo světobornou událostí. To je jednoznačný názor mnoha pozorovatelů. Náboženská hlava tibetského buddhismu uvedl své přívržence, jak řekl, rituálem kalachakra tantra na cestu vnitřního osvětlení. Vrcholem třídního obřadu bylo rituální zničení mandaly – kruhu zhotoveného z obarveného písku. Místo očekávaných 15 000 účastníků se dostavilo jen něco přes 8000. Mnoho prominentů svou účast odřeklo, jako Vídeňští filharmonikové, popstar Madonna, he-

kteří zastávali jiné názory, postupovali zcela opačně. Voltaire napsal svým kolegům, autorům Encyklopedie: *Neváhejme hanobit autory jiných názorů, rozséváme podvodně jed podezření. Ať se lidé dozvědí o podlostech protivníka, jen ho představte v tom nejhorším světle!*

Encyklopedisté šli ve stopách svého mentora. Tvůrci Encyklopedie Diderot a d’Alambert zašli za královským ministrem Malesherbeem a žádali, aby zavedl ostrou cenzuru těch autorů, kteří polemizovali

Století osvícenství a rozumu zrodilo mimo jiné i krutost a barbarství Francouzské revoluce

rec Richard Gere a Desmond Tutu, nositel Nobelovy ceny míru. O události referovala jen regionální média. Mnoho vystoupení obsahovalo kritické otázky na buddhismus, zvláště na rituál kalachakra, jehož písemné podklady propagují náboženskou válku proti monoteistickým náboženstvím, zvláště proti islámu, a světovou nadvládu buddhismu. Účastníci rituálu se mají znovu narodit jako šambhala – bojovníci. Jak prohlásila německá publicistka Victoria Trimondiová, tato válečná vize, doprovázená symbolickými a meditativními praktikami, je v naprostém rozporu s tím, co propaguje Dalaj Lama, te-
Pokračování na str. 13

s tezemi obsaženými v Encyklopedii. Jak poznamenal Morellet, který byl účastníkem tohoto setkání, když toto ministr odmítl, d’Alambetr začal „šiflet a klít“. Dodejme na tomto místě, že autoři, kteří se domáhali této přísné cenzury, napsali ve své Encyklopedii: *Každá země, ve které člověk nemůže myslet a spisovat své myšlenky, musí nakonec propadnout hlouposti, předsudkům a pověrám.*

Osvícenci však byli skutečnými mistry v propagování sebe, jak bychom dnes řekli, ve vytvá-

ření vlastního image. Okuřováni v evropských salonech jako „nezávislí“, „opozičníci vůči starému režimu“, „přátelé lidu“ se ve skutečnosti přímo pachtili po uznání a slávě. A to nejen v těchto salonech, ale i od korunovaných hlav. Aby toho dosáhli, nestyděli se být pochlebničky těch vládců, kteří utlačovali své poddané mnohem více než francouzský král, kterého obvinili z despotismu. Voltaire oslavoval pruského krále Fridricha II. jako „krále filozofa“ a Diderot obdařil vděčným titulem „Semiramis severu“ ruskou carevnu Kateřinu II., která despoticky vládla v Rusku a krvavě potlačovala selská povstání ve své zemi.

Tito filozofové, kteří pranýřovali ve Francii každé (skutečné i domnělé) narušení práva královskou vládou, chovali se ke svým zahraničním sponzorům zcela jinak. Násilný akt „dělení Polska“ by měl vyvolat protest především u evropských osvícených elit. Ale Voltairovi jeho odpor ke „katolickému a zaostalému Polsku“ a jeho vztah k Fridrichovi II. diktovaly zcela jiné hodnocení tohoto násilného činu despotické vlády. Napsal členům barské konfederace (1768 – 1772), která bránila Polsko proti Rusku a Prusku: *Stěžujete si, že carevna (Kateřina II.) vyslala čtyřicet tisíc vojáků do vaší země, a ptáte se, jakým právem se tak děje. Odpovídám vám, že se tak děje mocí práva konat dobro, kde je to možné. Kateřině II. napsal: Zásahy Vašeho císařského Veličenstva směřující k obnově svobody svědomí v Polsku jsou dobrodiním, které musí lidský rod oslavovat.*

Po uskutečněním zaboru Polska v listopadu 1772 napsal svému příteli, pruskému králi Fridrichu II.: *Říkají, Pane, že tys vymyslel rozdělení Polska. Věřím tomu, protože to je geniální věc.*

To nevyžaduje žádný další komentář.

*Z Mihujcie się 1/2003
přeložil -lš-*

Matka Boží v arménské duchovní poezii

U východních křesťanů je Panna Maria ve velké úctě. Svědčí o tom i jejich literární odkaz. Známý příklad najdeme v díle svatého Štěpána ze Sjuni, který zemřel r. 735, kde i liturgické hymny věnované Kristovu vzkříšení vyzývají Pannu Marii – Bohorodičku. K Panně Marii se důvěrně obracel i sv. Řehoř z Nareka, o kterém jsme v našem časopise informovali na stránce 10 letošního 6. čísla (z 9. února), když jsme připomněli tisícileté výročí jeho smrti. Letošní květen, tedy měsíc, v němž se zvláště intenzivně obracíme k Panně Marii, se nabízí, abychom zde stručně ukázali vztah k Boží Matce v Řehořově tvorbě.

Jako mladý mnich složil překrásnou eulogii (chvalozpěv) na Pannu Marii. Na Bohorodičku složil také ódu, která se dodnes zpívá při vánoční eucharistické liturgii. Dvacet let poté, kdy na vrcholu svých sil psal své nejznámější dílo Knihu modliteb, nemohl svůj vztah k Matce Boží v tomto díle nevyjádřit. Obrací se k ní s vědomím toho, kdo trpí výčitkami nad svými hříchy a nad svou celoživotní nedokonalostí a kdo si na jedné straně uvědomuje tresty, které by ho měly pro Boží spravedlnost čekat, a na druhé straně prosí Boha o nezasloužené dary smilování a soucitu. Připojujeme český překlad osmdesáté části Řehořovy knihy, jejíž větší úsek přešel do arménské liturgie hodin v postní době. Po

poznání své nedostatečnosti před Božím soudem, rozjímané v předcházejících částech, se autor obrací k Bohorodičce a žádá ji o přimluvu ke své záchraně. Mariinu přimluvnou a spoluvykupitelskou úlohu charakterizuje mnoha básnickými prostředky, ale i složitými větnými konstrukcemi, jimiž vyjadřuje faktickou hloubku našeho vztahu k Bohu spravedlivému i milosrdnému i k Panně Marii, která je Matkou Boží, neskonale vznešená a důstojná a přitom člověk i naše Matka a přimlůvkyně za nás hříšníky.

V hlubokých větách není jen citový podnět pro naši lítost i lásku, ale v první řadě i cesta k rozumem podloženému poznání hloubky vztahu, který se před námi otvírá a je analyzován nejen uměleckými pro-

SLOVA K BOHU Z HLUBIN SRDCE

A.

A nyní, po tolikerém zoufání
a srdcelomných hrůzách,
po strašlivě úděsných
božských hněvech,
s dechem zcela zmučeným zármutkem,
Tebe úpěnlivě prosím, svatá Bohorodičko,
anděli z lidí, cherube spatřený v těle,
nebeská vládkyně,
čirá jako vzduch, čistá jako světlo,
ryzí v podobnosti s obrazem
vycházející jitřenky,
povznesená nad nedostupné obývání
svatyně,
ó místo blaženého slibu, dýchající ráji,
stromě nesmrtného života ohnivým
mečem obklopený,
Ty, nejvyšším Otcem posilněná
a zastíněná,
spočíváním Ducha upravená a očištěná,
obýváním Syna vyzdobená a zaštitěná
Otcova jednorozeného
a pro Tebe prvorozeného,
Tvého syna narozením a pána stvořením;

Ty, nejen nepošpiněná čistoto,
ale i neznečištěná dobroto,
nejen neposkvrněná svatosti,
ale i opatrující přimlůvkyně!
Přijmi modlitbu těchto úpěnlivých proseb
ode mne, který Tě uznává,
a spojujíc s nimi slova mého dřívějšího
chvalozpěvu k Tvé velikosti,
předlož je a obětuj spolu
s Tvými snažnými prosbami;
vplétej, sjednocuj hořké vzdychání
mě zhřešivšího
do svého radostného
a kadidlem okuřovaného orodování –
Ty, stromku požehnaného Ovoce života –
abych vždy s Tvou pomocí
a Tvým dobrodiním
a v Tvém přecistém mateřství nacházejí
útočiště a osvícení,
žil pro Krista, Tvého syna a Pána.

B.

Napomáhej křídly svých modliteb,
vyznávána jako matka živých,
abych, až vyjdu z údolí země,

BUDDHISMUS BEZ ZÁVOJE – pokračování ze str. 12

dy s tolerancí a humanitou, mezináboženským dialogem a světovým etosem pro mír. Tato autorka spolu se svým mužem uveřejnila loni na podzim studii „Hitler – Buddha – Krišna – nesvatá aliance od Třetí říše dodnes“, ve které poukazuje na souvislosti mezi východními naukami a nacismem a neofašismem.

Na otázky novinářů, týkající se bojovného charakteru kalachakra rituálu, odpovídal Dalaj Lama vyhýbavě a vylouval se na nesprávné překlady. Přitom zcela pominul, že kalachakra tantra hrála v dějinách Asie krvavou roli a fašistické a neofašistické kruhy stejně jako japonský guru Šoka Asahara, který otrávil tokijské metro, se inspirovali tímto rituálem. Výzva k svaté válce proti islámu obsahuje podnět k boji mezi kulturami. Trimondiová je přesvědčena, že široká kritika přispěla k tomu, že lamaismus a Dalaj Lamu nebudeme již v budoucnu přijímat s takovou naivitou jako dosud. Buddhismus ztratil v Hradci svou nevinnost.

středky, ale lze říci, i na úrovni teologicko-odborné.

Poznamenejme, že autor, když reflektuje svůj dosavadní život, naráží i na svůj výše zmíněný chvalozpěv na Pannu Marii, a to na konci prvního odstavce části A („spolu s mým chvalozpěvem...“).

bez soužení kráčel do příbytků
Tebou přichystaného života,
aby byl ulehčen skon
mne ztěžklého nepravostmi.
Kéž učiníš svátkem blaha
můj den úzkosti,
uzdravovatelko porodních bolestí Evy.
Přimlouvej se, oroduj, pros,
neboť – jako v Tvou nevýslovnou čistotu –
hle, já věřím i v přijetí Tvého slova.
Slzami pomoz mně ohroženému,
Ty, chválená mezi ženami;
skloň koleno pro mé usmíření,
ó rodičko Boží;
o mě ubožáka pečuj, oltáři nejvyššího;
podej ruku mně churavému,
chráme nebeský;
oslav sebou svého syna
tím, že na mně božsky vykoná zázrak
odčinění a milosrdenství,
služebnice Boží a matko!

Překladařel: Barbora Turková, Haig
Utijdjan, Evžen Kindler

Bašta Pána Boha (18)

Když opustili dům, volal paní Bernardovou zvoneček dolů do obchodu. Jedna zákaznice stála u košů se zeleninou a vybírala si mezi hlávkami kapusty.

„Á, slečna Gauffreauová!“ zdravila Gusta přátelsky. „Vidíte, že chystáte dobrou klobásu s kapustou? Kolikpak jí potřebujete?“

„Och, jedna hlávka mi bohatě stačí,“ odpověděla malá stará slečna se smíchem. „Ale, co jsem chtěla ještě říct. Paní Favreauová se ptá, jestli může Marie přijít dnes večer na pěveckou zkoušku. Farář Coudrin, vlastně Marche – á – Terre jsem chtěla říct, no prostě farář Marche – á – Terre nám napsal novou píseň, tak jde o to, aby Marie zapívala svým chvějivým vysokým hlasem: ‚Hříšníku, obrat se, tvůj Bůh tě volá...‘“

„To je tedy od něho moc pěkné,“ odpověděla Gusta, „a Marie samozřejmě přijde na zkoušku moc ráda.“

„Víte, na koho musím při té písni stále myslet?“ pokračovala slečna. „Na faráře Dodaina.“

„Na toho spříseženice?“ rozčílila se Gusta.

„Ano, na toho! Myslím, že musí být velmi nešťastný. Všichni jím opovrhují. Nikdo ho na ulici ani nepozdraví. Ale vždyť je to konečně také kněz. Věřím, že kdyby jednou za ním někdo zašel a domluvil mu...“

„To je pravda, ale kdo by to tak asi měl udělat?“ uvažovala paní Bernardová.

„To může udělat jen jedna jediná osoba!“ odpověděla slečna Gauffreauová rozhodně.

„A která?“ „Jedna matka!“

V tom okamžiku opět zazvonil v obchodě zvonek. Vstoupil nějaký cizí člověk. Postavou obr. Měl na sobě oblek, který nevypadal, že by byl šitý na něho, protože mu na žádném konci nestačil.

„Čím mohu posloužit?“ ptala se paní Bernardová přátelsky.

„Nepřicházím jako zákazník,“ řekl neznámý hlubokým zvučným hlasem. „Jsem obchodní cestující a rád bych vám nabídl několik výborných druhů vína.“

„Ale já nemám momentálně žádnou poptávku po víně,“ odmítala ho Gusta.

„No tak se aspoň podívejte na doporučení, které mi dal jeden dobrý zákazník. Třeba vám nebude neznámý.“ Váhavě sáhla paní Bernardová po papíru. Když však začala číst, pokrýl její tvář svěží ruměnc. Poznala rukopis.

Na lístku bylo napsáno:

Potvrzují tímto, že pan Desprez je ctihodný obchodník s vínem. Nabízí kvalitní zboží za levnou cenu. Můžete se na něj s důvěrou a jistotou obrátit!

Francois Pruel

Co to znamená? Kněz vyznamenaný z Montbernage doporučuje nějakého obchodníka s vínem?

„Kdo jste?“ otázala se paní Bernardová neznámého, a když viděla jeho nejistý pohled, který vrhl na vedle stojící zákaznici, dodala se smíchem:

„Můžete mluvit zcela bez obav! Před slečnou Gauffreauovou nemusíte mít žádné tajemství!“

„No tak dobře,“ odpověděl neznámý. „Obchod s vínem je vlastně jen malý podvod. Jsem kněz, který nesložil přísahu. Mé skutečné jméno je Soyer. Ale zůstaňme klidně u ‚pana Despreze‘. Rudí v Angers po faráři Soyerovi hrozně slídili. Proto bylo lepší, když na nějaký čas zmizí. Některý Desprez, obchodník s vínem, není prozatím nebezpečný.“

„Vy přicházíte z Angers?“ zeptala se náhle Gusta. „Nevíte, co dělá náš pan farář?“

„To, co dělají všichni, kteří odmítli přísahat. Drží se v ústraní, tu a tam slouží mši v nějaké stodole nebo horské jeskyni, navštěvuje nemocné

a umírající v těch nejdobrodružnějších převlecích. Takový je totiž osud nás všech. No a právě farář Pruel mě sem poslal, abych se podíval, jestli je tady všecko v pořádku. Snad se zde najde někde otep slámy, kam bych mohl složit své dlouhé nohy.“

„Ale jistě!“ zvolala slečna Gauffreauová horlivě. „Můžete bydlet u mě! Mám místa dost.“

Kněz se na ni překvapeně podíval.

„Ale víte, co by se vám mohlo stát, kdyby mě u vás našli?“

Ale malá stará slečna zavržela hlavou:

„Copak na mě záleží? Jsem na světě sama a nebyla bych přece křesťanka, kdybych odešla od svých dveří pronásledovaného kněze.“

Nato kněz srdečně stiskl ruku statečné osůbce. „To vám Pán Bůh odplatí, slečno Gauffreauová! Tak dobrá, přijímám. Šťěstí, že jsem vás tady potkal. Na dnešní noc mám ostatně ještě nouzové ubytování u slečny Babinové na Joubertově mostu v Poitiers.“

Bydlí tam ještě dva, kteří také odmítli přísahat, bratři Chartresové. Potkal jsem je po cestě a oni mě hned zatahli do svého příbytku. Ale zítra se už přestěhuji k vám, slečno Gauffreauová.“

Potom se ještě domluvili, že by mohl Soyer sloužit mši svatou zítra v pět hodin v Pasquierově stodole. Ženy byly velmi šťastné, už proto, že Petr Coudrin byl již několik dní na cestách, aby navštívil nemocné v Poitiers a poblíž ležících místech a aby tam sloužil mše svatě.

„Mrňous“, statečný manžel Gusty, ho doprovázel na jeho duchovní pastýřské cestě.

„Tedy v pět hodin v Pasquierově stodole,“ řekla paní Bernardová. „Jeden z chlapců vás bude čekat na mostě o půl páté a ukáže vám cestu.“

„Dobrá,“ zasmál se kněz. „Jen se nesmí polekat mého

vzeření. Vypadám totiž trochu podivně.“

S tím se Soyer rozloučil.

Slečna Gauffreauová ale přistoupila znovu ke košům se zeleninou a řekla:

„Musíte mi přidat ještě dvě hlávky kapusty, anebo raději tři.“

Když se setmělo, rozezněl se nad střechami v Montbernage radostný hlas trubky. Všude otvírali lidé okna, přestože byla zima, aby jej slyšeli zcela zřetelně.

Pavel Convertier vyšplhal na střechu pekařské dílny a z plných plic a z celého srdce vytruboval: Bratře Jakube, bratře Jakube, spíš ještě, spíš ještě? Už zvoní zvon! Už zvoní zvon! Bum – bum – bum – bum – bum!

„Pětkrát bum,“ pošeptávali si lidé v Montbernage. „Tak v pět hodin je mše svatá v Pasquierově stodole.“ Ještě několikrát ztroubil Pavel Convertier svou nejmilejší píseň. Trásl se zimou a divil se, že mu tóny v trubce nezmrzly. Ale nepřestal, dokud nebyl přesvědčen, že už všichni vědí, kdy se mají dostavit na mši svatou.

Kostelník Pascal, který se ve stejnou hodinu šátral do klubového lokálu v Poitiers, aby se v tomto mrazivém počasí trochu ohřál, si pro sebe bručel:

„Tak se mi zdá, že se nějaký klacek pomátl na rozum. Hraje v téhle příšerné zimě venku na trubku.“

Příští ráno o půl páté stál tlustý Filip na Joubertově mostě a dýchal si na prsty, protože byla opravdu krutá zima. Dostal od Roberta příkaz, aby zde čekal na kněze Soyera a bezpečně ho zavedl ke stodole, kde se měla konat mše svatá. Také se měl porozhlédnout, zda se k Montbernage neblíží nějaký jakobín, četník nebo občanský gardista. V tom případě měl tryskem utíkat ke stodole a varovat účastníky ranní bohoslužby.

(Pokračování)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

v naší přírodě zcela nemyslitelné: projevíme-li ochotu a souhlas, je připraven i z těchto uschlých pahýlů vytvořit poznovu živoucí a plodné větve.

Bez životodárné mízy vinného Kmene totiž nakonec všechno sebevznešenější a sebehonosnější lidské úsilí uschne a zvrátí se ve svůj opak. Tak jsme svědky, jak negramotný řeholní bratr píše slova věčné moudrosti, zatímco domněle osvícení vzdělanci tlachají do prázdna a ve jménu lidu, demokracie, svobody a bratrství se ve skutečnosti hanebně a krutě šlape po lidské důstojnosti i lidských životech.

Nesnažme se proto Boha přesvědčovat, aby změnil svůj názor a postoj a aby se nám přizpůsobil. Nekonečně moudrý Otec se nikdy nemýlil a nemůže se tedy ani měnit. Ani naše nejvroucnější modlitba není přemlouvání, které by ho mělo oblomit. Nemůže k nám být ještě laskavější a milosrdnější, než je, protože se nám vydává zcela a beze zbytku. Všechna naše modlitba směřuje k tomu, aby proměnila nás samotné, abychom uznali pravý stav věcí i svůj skutečný stav a ztotožnili se s jeho nejdokonalejší a nejsvětější vůlí, takže v nás může bez zábran a naplno proudit božská míza z jeho Kmene. Jsme-li s ním takto zajedno, pak nám Pán nemůže nevyjít vstříc a splní vše, oč prosíme. Takový intenzivní koloběh božského života nemůže ujít pozornosti našich bližních, protože žít s Bohem a v Bohu znamená přinášet do mrazivého světa velký kus nebeského jara a s ním i vytouženou naději.

Čím to, že skutečná Otcova tvář je tolika lidem tak cizí? Nezardousila v nich nedobrá zkušenost s vlastním tělesným otcem v samém zárodku představu, že by OTEC mohl být také nejdobrotivější? Bohužel, pohlavní zralost není s duchovní zralostí synchronizována a leží mezi nimi často velká propast, která se nazývá odpovědnost. Jak docela jinak by vypadala tvář světa, kdyby se otcové svou dobrotivostí zapisovali tak nesmazatelně do srdcí a myslí svých potomků jako bratr Tomáš z Olery do srdcí svých krajanů!

-red-

POTRATY NOVÝ HOLOKAUST

Vrchní soud v Karlsruhe vynesl důležitý výrok: lékaři, kteří provádějí potraty, musí přijímat i drastickou kritiku svého počínání. Odpůrci potratů byli stíháni, že ve svých protestních transparentech a letáčích uvádějí přímo jména dotyčných lékařů a označují potraty jako vraždu a holokaust. Vrchní soud vyhověl odvolání obžalovaných a zamítl žalobu, kterou lékaři proti nim vznesli.

Podle Kath-net

Salesiáni z Brna-Žabovřesk zvou mariánské ctitele na **pouť k P. Marii Pomocnici křesťanů** v sobotu 24. května. Mše sv. v 7.00, 9.00 a 11.00 hod., kterou celebruje otec biskup Josef Hrdlička. Odpoledne v 13.30 hod. svátostné požehnání a slavnostní májová pobožnost.

V Blatnici pod Svatým Antonínkem se konají v kapli sv. Antonína pouť v tyto dny: Pouť Matice svatoantonínské 1. 6. 2003 v 10.15 hod. ● Domácí pouť 13. 6. 2003 v 17.00 hod. ● Hlavní pouť 15. 6. 2003 v 8.00, 9.00 a 10.15 hod. ● Petropavlovská pouť 29. 6. 2003 v 8.00, 9.00 a 10.15 hod. ● Děkovná pouť 31. 8. 2003 v 8.00, 9.00 a 10.15 hod. ● Dušičková pouť 25. 10. 2003 v 17.00 hod.

Liturgická čtení

Neděle 18. 5. - 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 9,26-31
Ž 22(21),26b-27.28+30ab.31c-32
Odp.: 26a (*Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 3,18-24
Ev.: Jan 15,1-8

Pondělí 19. 5. - ferie

1. čt.: Sk 14,5-18
Ž 115(113B),1-2.3-4.15-16
Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,21-26

Úterý 20. 5. - nez. pam. sv. Klementa Marie Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského (na Moravě: památka sv. Klementa Marie Hofbauera)

1. čt.: Sk 14,19-28
Ž 145(144),10-11.12-13ab.21
Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27-31a

Středa 21. 5. - nez. pam. sv. Kryštofa Magallanes a druhů (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 15,1-6
Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1-8

Čtvrtek 22. 5. - nez. pam. sv. Rity z Cascie

1. čt.: Sk 15,7-21
Ž 96(95),1-2a.2b-3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9-11

Pátek 23. 5. - ferie

1. čt.: Sk 15,22-31
Ž 57(56),8-9.10-12
Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,12-17

Sobota 24. 5. - ferie

1. čt.: Sk 16,1-10
Ž 100(99),1-2.3.5
Odp.: 1 (*Plesejte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18-21

Breviář pro laiky

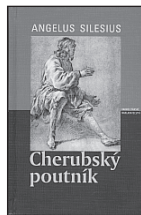
Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	18. 5.	19. 5.	20. 5.	21. 5.	22. 5.	23. 5.	24. 5.
Antifona	518	518	1722	518	518	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	1723	518	518	518	518
Antifony	587	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	587	591	1724	598	601	604	607
Antifona k Zach. kantiku	588	591	1320	598	601	604	607
Prosby	588	592	1724	598	601	604	607
Záv. modlitba	588	592	1320	599	602	605	608
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	592	596	599	602	605	608
Záv. modlitba	588	592	595	599	602	605	608
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	1727	517	517	517
Antifony	585	590	838	853	868	884	609
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	593	1730	600	603	609
Ant. ke kant. P. M.	586	590	594	1320	600	603	610
Prosby	586	590	594	1731	600	603	610
Záv. modlitba	588	592	592	1320	599	602	612
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství ...

Angelus Silesius: CHERUBSKÝ POUTNÍK

Cherubský poutník patří mezi vrcholné památky křesťanské mystiky. Autor Johann Scheffer (1624–1677), básnickým jménem Angelus Silesius, se nám tak může stát prostředníkem při objevování světa německy psané barokní literatury. Cherubský poutník rostl zřejmě po léta ze zápasů víry, hloubek nitra i pohnutého života autora, a to je důvod, pro který je i dnes neobyčejně inspirativní četbou. Do češtiny přebásnil Miroslav Matouš.

*Karmelitánské nakladatelství, druhé, doplněné a opravené vydání,
v KN první, váz., 180x114 mm, 348 stran, 239 Kč*

Zdeněk Čížkovský:

V AFRICE MI ŘÍKALI SÍPHO

Životní příběh českého premonstráta, který čtyřicet let působil jako misionář na jihu Afriky. Domorodci mu tam říkali Sípho, což znamená dar. A tak i vzpomínky Z. Čížkovského můžeme brát jako dar – pro osvětlení mysli, pro potěchu, pro objevení Božího působení skrze člověka... Kniha je proložena obrazovými přílohami s barevnými a černobílými fotografiemi.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., zúž. A5, 118 stran, 139 Kč*

Pavel Marek: ČESKÝ KATOLICISMUS 1890–1914

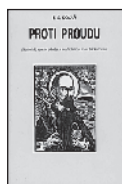
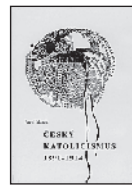
Práce o historii českého katolicismu v posledním čtvrtstoletí před první světovou válkou je pohledem na proces konstituování katolic-

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

kých politických stran v Čechách a na Moravě a usiluje o vysvětlení příčin složitého vývoje politického katolicismu, spojeného se štěpením stran, jejich slučováním a novou diferenciací. Zachycuje vytvoření katolického politického tábora a jeho složek (satelitní a spolkové organizace), včetně přehledu historie katolického tisku. Širší pozornost věnuje problematice tzv. české Katolické moderny a některým otázkám vnitřních problémů vývoje katolického tábora (aféra Svatováclavské záložny, Kohnova aféra) a jeho apologetického úsilí v kontextu tzv. kulturního boje (Judova aféra, případ učitele Konečného, Wahrmundova aféra). Kromě bohatého přehledu pramenů a literatury jsou zde také rejstříky – věcný, místní a jmenný (výběrový). Publikace je novým příspěvkem k pochopení postavení a role českého katolicismu na přelomu 19. a 20. století.

*Gloria Rosice, váz.,
přebal, B5, 652 stran, 350 Kč*

František Saleský Kovář: PROTI PROUDU

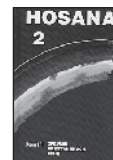
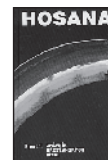
Historický román o knězi a mučedníkovi Janu Sarkandrovi.

Salve Regina, 2. vydání, brož., A5, 248 stran, 79 Kč

HOSANA 1, 2

Zpěvník křesťanských písní, vhodný pro zpěv ve společenstvích.

*Portál, dotisk 2. vydání,
váz., A6, cena jednoho dílu je 250 Kč*

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.